

el davantal de pere calders

És ben veritat que cadascú veu les coses —i les jutja— d'acord amb idees preconcebudes. No ho podem evitar. Passa, crec jo, a tots els nivells, amb l'agreujant que no es tracta tan sols d'idees preconcebudes, sinó dels desigs que voldríem convertir en realitats.

En un escrit recent, m'arriscava a dir que el mes d'agost, a Barcelona, ja no és el que era. Em referia d'una manera especial al trànsit rodat i deia, temeràriament que la imatge d'una ciutat tranquil·la a causa de l'èxode de vehicles era una estampa pretèrita. I tot just en acabar-se el primer terç del mes d'agost, un articulista objectiu i atent a l'actualitat, afirmava en la seva columna periòdica que ara sí que Barcelona dóna gust, que s'hi pot circular amb espais folgats a les calçades i que a tots els carres hi ha lloc per a estacionar-hi els automòbils, sense por d'abonyegar-los ni d'haver de barrallar-se amb els altres conductors.

I doncs? He de confessar que no em fio mai del tot de mi mateix i que quan algú m'avisava que m'he equivocat, l'escolto amb una tendència natural a creure-me'l. Però també amb una lleu resistència instintiva, que es mobilitza de seguida per veure de salvar el que es pugui. En acabar de llegir el comentari que lloava la pau estival de Barcelona, he sortit al balcó de casa amb el propòsit de donar una ullada al tros de ciutat que em correspon. Visc en un sisè pis, i en

abocar-me a la barana veig una bona tirada del carrer Comte Borrell i els xamfrans que forma amb els carrers Florida Blanca i Tamarit. Mirant cap muntanya i cap a mar, comprovo que continua la filera ininterrompuda de cotxes un a tocar de l'altre. Els xamfrans també presenten els aparcaments de més d'una renglera als quals em referia jo, o sigui que, en principi, se'm tranquil·litza la consciència testimonial. En principi, només, perquè se'm fa evident que la circulació per les calçades és força més escassa que d'habitud. Hi ha una calma on s'alien la xafogor i la decreixença de sorolls, amb la complicitat de les botigues tancades per vacances. Poca gent camina per les voreres i, en general, he de reconèixer que hauria de posar les meves conclusions anteriors sota una nova llum.

Tanmateix, l'enigma dels cotxes aturats persisteix. Què deu ocórrer? Potser es deu al fet que moltes famílies ja tenen més d'un cotxe i a que, en sortir de vacances, no se'ls poden emportar tots. Cal comptar, també, amb els vehicles abandonats, perquè es veu que la manera més barata de desfer-

A 30° de màxima

se'n és aparcar-los i lliurar-los a una mena de rapinya llastimosa: algú se'ls va emportant peça per peça, fins que només queda la carcassa. Hi ha, igualment i cada vegada més, els exemplars que fan servir la via pública d'aparador i ostenten rètols amb temptadores ofertes de venda, remarcant l'estat impecable de la mercaderia, un preu de ganga i un número de telèfon que convida a la transacció. Encara queda la modalitat dels cotxes que exhibeixen una inscripció que diu *vehicle avariats*. No se sap ben bé si és cert o tan sols un truc per a esquivar la grua.

Per no saber, s'ignora fins i tot si és un mostrari que indica prosperitat o al revés, seria un símptoma de decadència. Una cosa semblant passa amb les botigues. N'hi ha que declaren tancament per vacances, d'altres per reformes, algunes per liquidació del negoci i unes quantes sense dir res: simplement pleguen a la callada, com si haguessin arribat amb penes i treballs fins a l'època de bon temps i de folgança, però ja no poden més. Parafraçant —a la baixa— una frase tan cèlebre que no cal citar el nom de l'autor, es podria dir que a l'estiu tota cuca viu, però que hi ha cuques que no viuen tant com les altres.

Pere Calders